

VĚTRNÍK

Ročník 54.

Pátek 13. října 2023

číslo 8.

Pětapadesát má i Vojan z Libice

Nad čtvrtelním vítáním Krakonoš zaplakal. Z nebe se koulely slzy jako hračky, zřejmě bylo pánu hor líto, že přehlídku už čekají pouhá dvě soutěžní představení a jeden host, než se závěrečným posezením se sejkorami 55. ročník uzavře.

Ale ani nepřízeň počasí neodradila malé Vrabčáčky, aby předvedli své taneční umění. A ti všímavější určitě poznali, že se přidal i ptáček trochu odrostlejší – Kája Bárta našel kostým Kuby Bártů a vzpomněl na písničky i krokové variace. Na výsledek se můžete podívat na fb stránku Krakonošův divadelní podzim. Pokud ji nechcete hledat, QR kód, který potkáváte na různých místech vysockého divadla, vás navede.

A pak už libický soubor E. Vojana přivítal Josef Hejral za domácí přípravný výbor KDP a popřál mu, aby se vše vydařilo. „A hlavně, tato aktuální představení jsou vaše 902. a 903. vystoupení na našem jevišti,“ přidal trochu statistiky Pepa.

(Pokračování na stránce 4)

pátek 11. října 2024		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Libice nad Cidlinou	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
16:30	Ani o den dýl	velký sál
	Štítina	
20:00	Ani o den dýl	velký sál
	Štítina	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Štítina	malý sál

Recenze: Luděk Horký

Marc Camoletti: A do pyžam!

DS Vojan, Libice nad Cidlinou

Anotace v programové brožuře slibuje „brilantní situační komedii o zakrývání manželské nevěry, která si neklade jiný cíl než pobavit diváka“. A co anotace slibuje, to inscenace plní. V dobrém i ve zlém. V dobrém zejména díky brilantní režii Jaroslava Vondrušky, který velmi dobře cítí a ctí žánr situační komedie a žádnou dobrou příležitost k situačnímu gagu nenechá bez povšimnutí. Ve zlém zejména díky textu francouzského komediografa Marca Camolettiho, který sleduje skutečně jen jediný cíl, a sice ubavit diváky k smrti, a hlavně jim probiha nenabídnout žádnou jinou myšlenkovou nadstavbu. A to ještě bez námahy vytvořit už v textu natolik vynalézavý řetězec natolik důvtipných komických situací, že už sama tato vynalézavost a důvtipnost by se byla stala onou přidanou myšlenkovou hodnotou ve smyslu autorské hravosti. Text hry je zkrátka sice řemeslně zručně napsaný, ale jinak literárně podprůměrný. Je to šikovně vyrobený brak.

Hvězdná kariéra ženevského rodáka italského původu Marca Camolettiho začala v roce 1958, kdy byly v Paříži uvedeny tři jeho hry souběžně. Hra *Dobrá Anna* dokonce dosáhla 1300 repríz. Jeho nejslavnější situační komedie *Létající snoubenky* byla v roce 1991 zapsána do Guinnessovy knihy rekordů jako nejhranější francouzský titul na světě. Ano. Camoletti byl přeložen do 55 světových jazyků a dodnes se s jeho komediami potkáváme na mnoha jevištích v Čechách, na Moravě i

ve Slezsku. Vesměs díky produkci profesionálních zájezdových agentur nebo díky divadelním amatérům, kteří se agenturami nechali inspirovat, aniž by odhalili, jaké má text skryté nedostatky. V seriózním městském nebo oblastním divadle se Camolettiho dramatika povětšinou zásadně neobjevuje. Už to je varovným signálem.

Kromě nedostatečné myšlenkové hloubky má text i další nedostatky. Aby nenechal svoji milenkou Brigitte v den jejich narozenin doma samotnou, pozve ji Bernard na venkov, kde pravidelně tráví víkendy se svojí ženou Jacqueline. Aby před ní ospravedlnil přítomnost své milenkou, pozve na víkend také svého přítele Roberta a k jeho škodě ho má v úmyslu představit jako milence své milenkou Brigitte. Problém je v tom, že Bernard neví, že Robert je milencem jeho ženy, která si na nastávající víkend najala služebnu, jež se, k dovršení všeho maléru, také jmenuje Brigitte. Karty jsou rozdány dobře, ale autor s nimi vydrží hrát v potřebném tempu jenom chvíli. Vynalézavost ve vršení nečekaných nedorozumění je vynikající na začátku hry

a pak postupně slábne, až nakonec ve druhé půlce, od scény sprádně japonské pomsty dál už vyložené vaří z vody a hřeší na to, že tou dobou jsou už postavy divákům natolik sympatické, že si nikdo ani nevšimne, když jejich příběh plete z prdu kuličku.

Režisér Jaroslav Vondruška podal podle mého názoru v komedii *Do pyžam!* jeden ze svých nejlepších výkonů. Zprvu spleť příběh je přehledně členěn do situací a situace jsou vynalézavě gradovány pomocí situačních gagů. Ty gagy sice vycházejí z Camolettiho primitivních žertů, jako jsou údery do genitálií anebo hrozba jimi, ale režisérem a herci jsou zpracovány s dokonalým timingem a se schopností počkat si na pointu. Text je vlastně několikrát převarovaná a jak nudle natažená anekdota. Ale právě díky skvělé režijní práci to na inscenaci ani moc nepoznáte. Ta vás baví od začátku do konce (a až zpětně vám dojde, že některé z těch fórů byly z autorského dna). Režisér má navíc oporu ve funkčním a esteticky mimořádně vychytaném scénografickém řešení a také v hudbě, se kterou neplýt-

energii, ale do vtipů a gagů se pokládá natolik, že se ocitá na samotné hraně mezi hraním a přehráváním.

Scéna k inscenaci (Jaroslav Vondruška a Miroslav Král) je nejen přehledná a funkční, ale disponuje i smyslem pro charakterizační detaily, jako je zlatem zdobený servírovací vozík atp. Vše jasně odkazuje ke snobskému zázemí domu a jeho obyvatel. Dobrově pak scéna jasně ukotvuje příběh v současnosti. Holé stěny bez obrazů, které vkusně a nevtíravě kombinují světle šedou a tmavě šedou výmalbu v kontras-

tu s červenými nátěry rámu a futer odkazují k designovým interiéřům dneška. Kostýmy (Miroslav Král a kolektiv souboru) tuto snahu dotahují ještě o krok dál. Všem hercům sedí, působí elegantně a nefundusově, charakterizují postavy a v jednotlivých převlecích s jemnou nadsázkou i změny okolností příběhu. Vrcholem je pak nápaditý rychlý převlek Brigitte 1 z kostýmu komorné do malé večerní přímo před očima diváků.

Kladů inscenace je jednoznačně víc než záporů, nad kterými ovšem nelze mávnout rukou.

vá, ale účinně napomáhá rytmizaci celku inscenace. Dokonce už před jejím začátkem pomocí hudebního podkresu chytře nastolí divácké očekávání svižného tempa komedie. A toto očekávání herci nezklamou.

Herecký kolektiv libického souboru je sehraný a jednotlivé výkony nesporně poučené. I proto si lze dovolit klást na ně o to vyšší nároky. Těm nejvyšším nejlépe vyhověli Žaneta Bergmanová v roli Brigitte 1 a David Skrbek jako zahradník. Oba působí na jevišti nebývale přirozeným dojmem, sice stylizují, ale uvolněně a bez tlačení na pilu. Zejména v první polovině hry jim zdatně sekunduje František Černý jako Bernard. Tomáš Čivrný vnáší do hry v roli Roberta obdivuhodnou

Půdičkáři

Plusy:

Skvělá režie v rámci žánru

Herecké výkony (Zahradník)

Funkční kostýmy včetně scény

Mínusy:

Starý text

Technické provedení občas zvítězilo nad hravostí Vstupní kostým manželky

Hlasování diváků:

Odpolední: 100 %

Večerní: 94,17 %

(Pokračování ze stránky 1)

Hana Šiková pak jménem SČDO řekla, že číslo 55 je pro letošní rok přímo magické. Pětapadesát let slaví přehlídka i svaz, ale DS Vojan Libice byl založený v roce 1969, čili má také 55 let. „Já jsem ze západočeské oblasti a jsem moc ráda, že mohu vítat právě libický Vojan, jelikož nás něco spojuje,“ sdělila přítomným Hanka Šiková a pokračovala: „Jarda

Vondruška, zakládající člen Vojanu Libice, byl dlouhá léta členem SČDO v naší oblasti. Dlouho s vámi také hrál náš bývalý kolega Jirka Hlávka, a tak mám pocit, že jsme tak trochu spřízněni. A také mám pro vás dárek: dlouholetá členka zdejší poroty, dramaturgyně Máša Caltová napsala svoje paměti, které vyšly v březnu k jejím 80. narozeninám. A já vám ty paměti věnuji, abyste mohli také zavzpomínat.“

Libice u mikrofonu reprezentoval Jaroslav Vondruška, jenž přiznal, že mu Hanka trochu vzala vítr z plachet. I on totiž chtěl připomenout, že nejen KDP a SČDO se chlubí půlkulatými narozeninami. „Ale jsem rád, že opět můžeme vystoupit na vysoká prkna, vždy se nám tu líbilo, a proto sem jezdíme každý rok, i když nehrajeme. A všechny zvu do divadla: přijďte, bude sranda,“ slíbil libický režisér Jaroslav Vondruška. (jn)

Nohačky se nenosí na kozách

Krakonošův divadelní podzim spěje ke svému konci a před námi jsou už jen dvě loučení se soubory, které tady odehrály svá představení. Včera se loučil Ochotnický divadelní spolek J. K. Tyla Mýto.

„Nezapomeňte třikrát oběhnout kostel, abyste se sem opět vrátili. A až se vrátíte, pak nezapomeňte přijet s představením, které má přestávku. Protože přestávky jsou pro kuchyňku důležité, abychom zbytečně nelekovali,“ apeloval na zodpovědný výběr dalšího titulu Jura Patrman, šéf zdejší kuchyně, jenž se rozloučil s divadelníky z Mýta za přípravný výbor KDP. Lukáš Frydrych zase poděkoval, že Tyláci z Mýta nejen hrají, ale také se zapojují do systému soutěží, protože bez krajských soutěží by Vysoké nebylo. „No a když pak přijedete na tu národní přehlídku, tak ochotnickou veřejnost seznámíte s tím, že představení dobře odsýpá, když vám visí kozy, jak se dočtete v rozhovoru v našem zpravodaji (viz. *Větrník*

č. 7).“

Standa Mareš, generální prezident spolku Vobskočák, se přiznal, že své dárky přednostně směřuje na držitele odznaku a členy Vobskočáku. Všimla jsem si, že značně protežuje i některé ženy. Což se velmi jasně ukázalo právě včera, kdy zahrnul režiséru Mýtských velkým množstvím dárků. Ale jednotlivě, aby za každý balíček mohl inkasovat jedno políbení. Inu, korupční spolek.

A co hosteska? Kristýna se svěčila s tím, že soubor v ní vzbudil trochu obavy varováním, že minulá hosteska po jejich odjezdu z Vysokého otěhotněla. Prý si má dát pozor. „A naučila jsem se nové slovo. Nohačky,“

oznámila Kristýna, čímž vzbudila zvědavost přítomných. „Nohačky jsou kozačky poplzeňsku. Název je logický, nosí se přece na nohách, a ne na kozách,“ vysvětlila pojem Kristýna.

K přípitku bez přípravy Honza Hejral vyzval štitinského Václava Bendu. Ten však momentálně nebyl, a tak se Honza se stejnou žádostí obrátil na jeho ženu Danu: „Já ti moc děkuji za udělené slovo, protože doma se k němu často nedostanu,“ pozvedla Dana Bendová sklenku. „Mně jste se líbili hlavně při rozborovém semináři. Jak houby jste nasávali každé slovo poroty. Tak na zdraví a dobrá představení.“ (jn)

Zvolení byli noví půlprezidenti

Korupční spolek VOBSKOČÁK má novou dvojici půlprezidentů. Zvolili je na své valné hromadě, která se konala ve čtvrtek v podvečer U Albíny. Post generálního prezidenta zůstal zachovaný, valná hromada jej potvrdila.

ve vedení pouze levý půlprezident Stanislav Mareš. Ten se sám jmenoval do funkce generálního prezidenta a valná hromada jej potvrdila. Jako nováčky do svého vedení Vobskočáci zvolili jednohlasně dvojici nových půlprezidentů, Pavla Dorazila a Tomáše Hradila. Správcem pokladu je i nadále Jan Vaverka st., pokladní Hana Dohnalová a komunikací s přípravným výborem KDP byl pověřen Ondřej Benda.

Dále valná hromada schválila vlastní cenu na závěrečné vyhodnocení, zkontrolovala hospodaření spolku i výběr příspěvků. Úkoly do příštího roku jsou jasné: nábor nových členů, výběr vypůjčených odznaků a hlavně vymyslet nějakou bejkárnu.

Protože letos v únoru zesnul pravý půlprezident spolku Jiří

Hlávka, na kterého přítomní vzpomněli minutou ticha, zůstal

(jn)

Máme pro vás tip na hezký dárek či doplnění vlastní knihovny. Nabídka publikací divadelního krámků se rozšířila o jeden titul. Tím je kniha plzeňské dramaturgyně Marie Caltové, která bývala také častou členkou zdejší odborné poroty. Máša bez opony je k dostání za 200 korun.

Rychlorozhovor 30 minut před představením

Na naše rychlé otázky odpovídal režisér představení *A do pyžam!* Jaroslav Vondruška.

Jardo, můžeš srovnat svých 30 minut před odpoledním a 30 minut před večerním představením?

Ty mi dávaš. Před odpoledním představením jsem byl nervóznější než teď. Do poslední chvíle jsme ještě ladili záskoky. Role jsou těžké a na zkoušení před Vysokým bylo málo času. Ale když jsem viděl odpolední výkony, tak jsem klidnější.

Slyšel jsem, že příjezd byl trochu komplikovaný. Přijeli jste všichni a postaveno bylo včas?

Postaveno bylo včas a ve vysoké kvalitě, protože nám pomohli místní technici. Jsou vynikající, u nich stačí projevit nepatrné přání, oni ho splní stokrát. Jinak někteří členové souboru jsou nemocní, nebo mají školení. Naštěstí tyto výpadky nebyly u herců, alternace byly plánované. I když, je půl osmé a vyhlížím jednu herečku, která sice měla dorazit na poslední chvíli, ale ještě jsem ji neviděl.

Na krajské přehlídce jste byli

celkem daleko, hráli jste ve Štítině. To není vaše běžná přehlídková štace?

Ano, bylo to závislé na tom, kam se vejde a kde nám to vyjde časově. Představení máme naplánované na půl roku dopředu. Plánovali jsme, že pojedeme do Trhových Svinů, kam jezdíme celkem pravidelně. Jenže tam opravují kulturní dům a přehlídku nepořádali. Když jsme se tuto informaci dozvěděli, museli jsme

promyslet, kdy je volno a kam se můžeme přihlásit.

Už se může prozradit, co v Libici nad Cidlinou zkoušíte?

Rozzkoušenou máme opět komedii *Natěrač*. Jinak se rozhodujeme nad dalšími tituly, které máme v užším výběru.

Zlomte vaz a děkuji.

Čert tě vem.

(fry)

Vždy přijde nějaký hurá nápad

Jak už jsme v jednom vydání *Větrníku* zmínili, mažoretky před divadlem nepochodují. Nahradily je půvabné ženy říkající si Poupata. Tvrdí o sobě, že nejsou taneční skupina, ale holky a ženský, které tanec baví, naplňuje a radost z něj chtějí rozdávat dál. A tak moje první otázka na Ladu Lukešovou byla – odkud jste a kolik vás vlastně je?

Jsme z Roprachtic a teď nás momentálně aktivně tančí dvánáct. Začínalo nás šestnáct, ale když jsem měla výročí, tak nás tančilo 24.

Kdy jste začaly tančit?

Teď je to jedenáctý rok, začaly jsme tedy v roce 2013.

Tak to už jste časem prověřená skupina. A jak vznikl název Poupata?

Naše první vystoupení bylo inspirované spartakiádní skladbou Poupata: „Vzhůru k výškám, každou chvíli kus...“ A odtud jsme název přebraly, já jsem Poupata cvičila (pro neznalé, Poupata byla spartakiádní skladba pro starší žákyně v roce 1985, autor je Michal David – pozn. red.).

Kde všude tančíte?

Každý rok u nás v Roprachticích máme bál Červeného kříže a na něm uvedeme vždy premiéru nového čísla. Pak připravujeme něco zvláštního, např. pro náš Chovatelský den, máme i narozeninová vystoupení. A jinak vystupujeme po okolních vesnicích. Letos jsme tančily i na Čarodějnicích v Benešově.

A s jakým číslem jste v Benešově byly?

S modrým flamengem.

Máte krásné kostýmy, kdo vám je šije?

Děkujeme. Kankánové jsme si šily samy, protože to by bylo poměrně drahé, kdybychom je kupovaly. Ale charleston a modré flamengo jsme si objednaly. Další kostýmy si však šijeme sa-

my.

Kdo dělá choreografie?

To je společné dílo. Vždy přijde nějaký hurá nápad a holky, které jsou tanečně nadané, podle něj udělají choreografii, další se naučila stříhat hudbu a jsme poměrně soběstačné.

Jak často se scházíte?

To je různé. Když nám zavolali z KDP, byla to pro nás velká výzva zvláště proto, že bylo dva týdny do přehlídky. A tak jsme trénovaly každý den dvě hodiny. Měly jsme velký strach, abychom to nezkazily.

A ty dvě hodiny jste poctivě trénovaly?

Ano.

Jaké je věkové složení vaší sku-

piny?

Různé, tančí tu matky s dcerou nebo více dcerami. Když

jsme začínaly, tak nejmladší bylo 13 a nejstarší 61. Teď je nejmladší Adélce 10 a mně je 50.

A že to ruprechtická Poupata opravdu baví, můžete letos vidět vždy při vítání před divadlem Krakonoš.
(jn)

Také Milan Němeček z MK hrával divadlo

Do Vysokého nad Jizerou dorazil spolu se Zuzanou Malcovou také Milan Němeček, vrchní ředitel sekce živého umění Ministerstva kultury ČR. Ve Vysokém není úplně novou tváří, přesto jsme si řekli, že by bylo dobré jej představit trochu víc.

Pane Němečku, hrál jste někdy divadlo?

Ano, byl jsem divadelník, ale už nejsem. Jako herec jsem působil v Lázních Toušeň.

Vzpomenete na nějakou svou roli?

Těch rolí bylo více. Měl jsem ale tu smůlu, že jsem dostával role milovníků a moc mi to nešlo.

Divadlo jste opustil a už se k němu nevrátil?

Bohužel, divadlo nejde moc skloubit s mojí prací.

Zdejší loutková scéna slaví 100 let. Brali vás rodiče či prarodiče do loutkového divadla?

Pocházím z Prahy-východ a za divadlem se jezdilo do Prahy, my

konkrétně do Minoru. Moje první zkušenost s loutkovým divadlem byl *Faust*, který nebyl úplně pro děti.

Co byste popřál přehlídce

KDP a loutkové scéně?

Samozřejmě úspěch, spoustu kvalitních představení a přehlídce i loutkám minimálně dalších sto let.
(fry)

Návrhářka šatů pro loutky

100 let loutkové scény je velká sláva. Rozsáhlou opravou prošla opona a některé loutky dostaly nový oděv. Hlavní návrhářkou a krejčovou je Věra Preislerová z Vysokého nad Jizerou.

Věrko, předpokládám, že tě oslovila Svatka a požádala tě o pomoc. Je to tak?

Samozřejmě, že Svatka (Hejralová, ředitelka přehlídky – pozn. redakce). Byla jsem se podívat u loutek, dostala jsem mustr, tedy starší kostýmy, a podle nich jsem si udělala stříhy.

Ty jsi vyučená v oboru nebo šítí je tvoje záliba?

Ano, jsem dámská krejčová, vyučená i profesí. Šila jsem už od malička. I moje maminka byla dámská krejčová, šije také moje dcera.

Mylně jsem si myslel, že sis odnesla loutky a předělala jim oblečení, ale tak to nebylo, že?

Loutky jsem domů nedostala, ani jsem je nepotřebovala. Vzala jsem si staré oblečky a látky, se Svatkou jsme si řekly, co bude potřeba a kolik toho bude.

A další můj omyl, který mi v rozhovoru vyvrátila i principálka Magda Pohanková, byl, že se šil takzvaně kus za kus.

Ne, to opravdu ne. Hlavní zadání bylo, aby se oblečení obměnilo. Jiné kalhoty, modernější sukně a podobně. Přeci jen sto let je sto let. S mojí dcerou jsme se pustily do práce, kromě civilního oblečení jsme dělaly i pohádkové postavy.

Dá se vůbec spočítat, kolik jsi toho ušila, resp. s dcerou ušily?

To máš pravdu, to se počítá opravdu špatně. Spousta práce je za námi a zároveň dost ještě před námi. Ale jestli chceš číslo, tak to jsou desítky kusů. Strávený čas se vůbec vyjádřit nedá. Náročná byla příprava, stříhy. Samotné šití šlo už mnohem rychleji.

A třetí můj omyl. Ty jsi vůbec nemusela to stávající oblečení rozpárat, abyste si udělaly stříhy.

To už opravdu nemusím. Jednotlivé kousky jsem si obkreslila a ten zbytek už je řemeslná práce, která mě stále baví.

Odbočím od šití. Hrála jsi někdy divadlo, činoherní nebo lout-

kové?

Ne, ne. Ani nikdo z rodiny. Pokud jde o divadlo a přehlídku, tak jsem byla v pokladně, aranžovala jsem výzdobu v sálech, pomáhala jsem v kuchyňce s přípravou občerstvení. Takže hraní divadla ne, ale mám ráda hudbu a zpěv. (fry)

Den otevřených dveří semináře - dílny SČDO

100 let loutek ve Vysokém

Součástí historie Divadelní spolku Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou je od roku 1924 také loutková scéna. V přehlídkovém *Větrníku* vám, milí čtenáři, přinášíme na pokračování příběh vysockých loutek. Celý je zaznamenán v knize Svatky Hejralové *Tenhle svět nás ještě potřebuje*. Knihu i ostatní materiály, které vznikly ke stému výročí loutkového souboru, si můžete zakoupit ve stánku u vchodu do divadla Krakonoš.

(...) V divadelním archivu je dochované velké množství materiálů od fotografií zakládajících loutkářských členů, přes seznamy všech odehraných představení, starých plakátů, stovky loutkových her, záznamy z jednatelských knih, pokladní knihy od počátku až do roku 1998 a další. Tak mohli místní divadelníci přispět malým podílem roku 2016 k zápisu fenoménu českého loutkářství jako součást světového kulturního dědictví UNESCO. Seznam loutkářů je sestavený z různých dostupných zápisů; jsou tam nejen vodiči a mluviči, ale také technici, pokladníci, muzikanti i obsluha hospůdky, zkrátka všichni, kteří se podílejí na loutkovém představení včetně zázemí. Některá jména se opakují a jsou důkazem předávání tradice v rodinách i po pět generací. Přesto zůstanou některé osobnosti místních loutkářů neznámé. Divadelní spolek Krakonoš, jehož nedílnou součástí tato loutková scéna je, může jen symbolicky vzdát hold svým předchůdcům, kteří zanechali pro své následovníky i vlastní divadelní stánek. Divadelní budova Krakonoš je mladší o pouhý rok.

Vysoké nad Jizerou jako kolébka českého světského ochotnického divadla může právem být hrdé na divadelní spolek Krakonoš a jeho loutkovou scénu. Zachovává úctu k lidové tradici s vědomím vyplývajícího závazku a radosti, že v dnešní technické společnosti předávají nejen dětem radost a příjemné zážitky z přímého kontaktu mezi jevištěm a hledištěm, tedy loutkoherci a diváky. Víra, že se po letošním roce začne psát druhé století historie loutek s dalšími následníky, je pevná.

sobota 12. října 2024		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Štítina	malý sál
15:00	O.Y.E.P.	velký sál
	Rožumberok	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	posezení se sejkorama	velký sál

Větrník, zpravodaj 55. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.